

Oponentský posudek

Mgr. Marek Halbich

Kaňková, Kateřina, „*Flamenko v České republice*“. Praha: FHS UK, 2006, 40 stran textu + 19 stran příloh.

Bakalářskou práci K. Kaňkové lze rozdělit do tří částí: 1. Úvod a první dvě historické kapitoly (s. 4-16), 2. popis současné flamenkové scény v České republice (s. 17-25) a 3. vlastní výzkum spočívající v rozhovorech s 83 respondenty – frekventanty kurzů flamenka v Praze – a z toho učiněné závěry (s. 26-40).

V úvodu nastiňuje cíl, jež si vytýčila: popsat současný stav flamenka v České republice, a to zejména její taneční složku a alespoň zčásti utřídit určité informace o tomto kulturním jevu, který nebyl za minulého režimu díky jeho jisté „exotičnosti“ příliš znám (s. 4). Flamenko jako taneční výrazový prostředek lze, jak autorka naznačuje, charakterizovat téměř výlučně jako alternativu využití volného času žen (s. 4). K tomu, aby pronikla blíže současnému zájmu o taneční flamenko, využívala téměř výhradně metodu více méně standardizovaných rozhovorů, avšak lze se domnívat, že se řady akcí rovněž aktivně zúčastnila, tzn., že používala i „nejostřejší“ antropologickou (etnografickou) metodu zúčastněného pozorování.

Z příloh (záznamy rozhovorů či výpovědi aktivních aktérů taneční flamenkové scény) je patrné, že autorka pracovala nad tématem poměrně dosti dlouhou dobu (přibližně dva roky ?), z čehož vyplývá dlouhodobější zájem o studovanou problematiku. Její hlubší znalosti vidíme na relativně vyčerpávajícím historickém přehledu (zde bych snad jen upozornil na ještě silnější, ale tím i obtížněji dešifrovatelný, kulturní mix, z něhož dnešní flamenko pochází) a detailním popisem stávající flamenkové scény u nás. Je sice zřejmé, že jde o pionýrský počín na tomto poli a že autorce šlo o podání určitého vyčerpávajícího přehledu zájmu o flamenko u nás, nicméně celá práce je, zdá se, až moc přehledová a informace o jednotlivých aktérech či interpretech flamenka působí příliš jako soupis určitých medailonků bez hlubší snahy po kvalitativnější interpretaci dat, která za tak dlouhou dobu výzkumu nashromáždila - 83 respondentů považuji za úctyhodný vzorek, čemuž ale neodpovídá výsledný rozsah práce, resp. rozsah její analytické části. Autorka tudíž mohla pojmout práci mnohem více antropologicky opíraje se o dnes již poměrně solidní bázi literatury vztahující se k antropologii tance či v širším slova smyslu antropologii umění. Jistě, autorka vytýčený cíl, tj. popis současné flamenkové scény, v podstatě splnila, ale otázkou zůstává, kam takovou práci zařadit.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji **30 body** (známkou 2).

V Praze, 3. 9. 2006.

Marek Halbich